

Case study for group discussions

คุณกำลังทำงานเป็นแพทย์ประจำบ้านสาขาอายุรศาสตร์ในโรงพยาบาลศูนย์แห่งหนึ่ง เช้าวันนี้คุณมาราวด์ วอร์ดด้วยความอ่อนเพลียอย่างมากเนื่องจากเวรเมื่อคืนของคุณยุ่งตั้งแต่ช่วงหัวค่ำจนถึงตีห้าของวันนี้ ทำให้คุณได้นอนพักไปเพียง 1 ชั่วโมงเท่านั้นก่อนที่จะมาราวด์ในวันนี้

หนึ่งในเคสที่คุณเป็นเจ้าของไข้ คือผู้ป่วยชายไทยอายุ 58 ปีที่ได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นมะเร็งปอดระยะสุดท้าย ผู้ป่วยรายนี้มานอนโรงพยาบาลด้วยอาการเหนื่อยหอบจากภาวะน้ำในเยื่อหุ้มปอดด้านขวา (right-side pleural effusion) คุณได้รับไว้รักษาแบบประคับประคองด้วยการเจาะระบายน้ำในเยื่อหุ้มปอดวันเว้นวัน (thoracocentesis) ร่วมกับการให้ยาบรรเทาอาการปวดตามอาการ วันนี้เป็นวันครบกำหนดที่ต้องเจาะระบายน้ำอีกครั้ง คุณจึงได้ให้ทีมพยาบาลเตรียมชุดอุปกรณ์ไว้ให้พร้อมเพื่อที่จะทำหัตถการหลังจากราวด์เสร็จ

คุณเซ็นรตอุปกรณ์ที่เตรียมไว้เพื่อมาเพื่อเจาะระบายน้ำในเยื่อหุ้มปอดตามความเคยชินและพบว่าผู้ป่วยได้รับการจัดที่นั่งสำหรับการเจาะระบายน้ำในเยื่อหุ้มปอดอยู่แล้ว คุณได้พยายามหาซื้อบริเวณที่ทำการเจาะ ปู่ฝ้าปลอดเชื้อ และกำลังจะฉีดยาชาที่ทีมพยาบาลได้จัดเตรียมไว้ใน syringe เรียบร้อยแล้ว ขณะที่กำลังจะฉีดยาได้มีพยาบาลตะโกนมาจากอีกฟากหนึ่งของหอผู้ป่วยด้วยน้ำเสียงตกใจว่า “หมอ คนไข้ต้องเจาะระบายข้างขวาไม่ใช่หรือ?” เหมือนสติคุณกลับมาอีกครั้ง นอกจากไม่ตระหนักว่าคุณกำลังจะทำ thoracocentesis ข้างซ้ายแทนที่จะเป็นข้างขวาแล้ว จริง ๆ แล้วคุณไม่ได้คิดถึงเรื่องซ้ายขวาเลยต่างหาก

คุณบอกไม่ถูกว่าคุณรู้สึกตอนนี้คืออะไร อย่างแรกคือตกใจ ที่ตัวเองกำลังจะทำพลาด ส่วนหนึ่งก็โล่งใจที่ยังไม่ได้ทำพลาดไปเพราะถูกตะโกนเตือนก่อน แต่อีกส่วนหนึ่งไม่แพ้กันคืออารมณ์โกรธและขุ่นเคือง คุณโกรธที่ความผิดพลาดที่กำลังจะเกิดขึ้น เกิดจากคุณมีง่วงและอ่อนเพลียจากการดูแลผู้ป่วยมาทั้งคืน แต่รู้สึกว่ามันไม่ยุติธรรมเลย แต่ถ้าคุณจะพักและไม่มาทำงานในเช้าวันนี้ก็ยิ่งเป็นไปได้ เพราะจะส่งผลกระทบต่อ การดูแลผู้ป่วยในโรงพยาบาลขนาดใหญ่ที่มีอายุรแพทย์อยู่แค่ 3 คน และคุณยังโกรธที่ทำไม่พยาบาลไม่เตือนคุณให้ดีกว่านี้ คุณรู้สึกว่าเหตุการณ์นี้ทำให้คุณเสียหน้า นอกจากผู้ป่วยรายนี้จะรับรู้ว่าคุณกำลังจะทำพลาด ผู้ป่วยคนอื่น ๆ ในหอผู้ป่วยก็รับรู้ไปด้วย แต่คิดอีกที หากมองอีกมุมถ้าพยาบาลไม่ตะโกนมาคุณก็อาจจะทำพลาดไปเรียบร้อยแล้ว

นอกจากจะท้อแท้กับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น คุณยังคิดว่าถึงแม้เรื่องนี้ไม่เกิดกับคุณก็อาจจะเกิดกับเพื่อนแพทย์ในโรงพยาบาลสักคนหนึ่งอยู่ดี เพราะเราต่างก็เหนื่อย อ่อนเพลีย กันได้ทั้งนั้น คุณสงสัยว่าเราจะหลีกเลี่ยงความผิดพลาดได้จริงหรือไม่ ถ้าเรายังทำงานในระบบที่มีข้อจำกัดด้านกำลังคนอยู่เช่นนี้ และคุณก็ไม่รู้ว่าจะเอาข้อผิดพลาดในครั้งนี้อย่างไรกับทีมสหวิชาชีพในโรงพยาบาลอย่างไรดีเพื่อไม่ให้เกิดเหตุการณ์แบบนี้อีก